Zlato v ohni.

Obrazy ze života od Václava Tiška.

(Pokračování.)

KAPITOLA XLII.

Toto pokynutí bylo dosti stateiné, i mělo také dobré účinky; když nyní Pudil zvěděl, že mimo faráře Čackého i slečna Tichá s paní Potockou přichází, hned se mu tět o tom v hlavě rozbřeskalo, proč mladá vdovička, pojmenovavši faráře Čackého, učinila to malé pomíčení...

Pudil měl se k tomu, aby nové příchozí uvítal; však paní Mina sama ještě dříve vstříc jim poskočila.

Oni mezi tím ovšem již Pudila zhlédli a oba byli nanejvýš překvapeni, že zrovna jeho nalézají na místě, kam je paní Potocká vede. Prvé ještě, nežli podivení své jakkoliv projevili, byla vdovička již u nich a spěchala jim aspoň tolik objasniti, že o přítomnosti Pudilově na těchto místech neměla do poslední minuty žádného zdání.

"Já jsem zase na odchodu!" pravila k nim potichu.

"To by bylo pěkné!" dí podobným spůsobem Pavlíně. "A proč zase na odchodu?"

"Příčina je dosti veliká a dosti zřetelná," odtušila Mina. "Máš ji zrovna za očích."

Slečna s úsměvem uchopila její ruku.

"My zase jsme rádi," pravila, "že naše klopotná pouť je u konce. Já alespoň nic nechci slyšet o návratu. Pojď jen s námi, drahá — musíme tvou příčinu zevrubněji seznati: mně praví jakýs vnitřní hlas, že není hrozná."

Vdovička se od ní bez přílišného vzpouzení dala obrátiti a vésti zase k Pudilovi.

"Jsem přesvědčena," pravila k tomuto soukromí slečna Tichá, když jí velmi hlučně pozdravoval, "že s touto návštěvou opravdu jste spokojen."

"Mohulíž býti?" odtušil on. "Já to nevím. Jsem čím dále tím pomatenější, a hnedle nebudu s jistotou vědět, zdali nosím na krku svou vlastní hlavu nebo cizí. — Mohulíž býti? Řekneteli vy ano, ovšem s radostí uvěřím."

"Řeknu jen jedno," dí slečna—: "teď přišel váš čas. Lepší příležitosti jste sobě ani přáti nemohl. Nepropaste ji!..."

"Pudil horlivě posvědčiv spěchal všech přichozích dohromady se tázati: "Řekněte, prosím, čím vám nejdříve posloužiti máme?"

"Slečna a já," odpovídala za ostatní paní Potocká hledíc při tom na Pavlíně — "potřebujeme nějakou světničku, kde bychom se po cestě a bouři zotavily, — Vy, dobrý pane faráři," obrátila se k Čackému, "musíte především hledět dostati se do sucha, abyste ke všemu ještě k vůli nám o zdraví nepřišel."

Jakkoliv Mína při této své řeči o Pudila ani okem nezavadila, on přece hbitě poskočil, aby žádost její uvedl ve skutek. Světnička v hájovně byla jen jediná, byla skrovná a chudě úpravená; dobré při ní bylo hlavně to, že jí dámy cele pro sebe užívati mohly.

"Za dne sem bez toho letní dobou sotva vkročíme," ujišťovala je hajná uvedši je dovnitř a snažíc se jim všemožně posloužiti — "a k noclehu nám zbývá nejen komora ale i půda. Teď člověk vždy snadno přespí."

Čackému posluhoval sám Pudil. Shledal mu něco šatstva a prádla, aby se mohl převlíci; potom dal na záhrobě v kuchyni rozdělati hodný oheň, aby promoklé šaty rychle byly vysušeny.

Oba byli v cizině, oba svedly tu kromobyčejné poměry: v takovém případě i lidé jinak sobě lhostejní brzy k sobě přilnou a lidé znesváření dříve se dohodují. Pudil a Čacký jednali teď spolu navzájem se vší zdvořilostí, ale žádnému z nich nebylo ve společnosti druhého valně příjemno; Čacký nemohl jen tak jednoduše zapomenouti, co od Pudila zakusil, a Pudil pořád nevěděl, na čem vlastně s Čackým jest: vždyť přece zas jen Čacký mladou vdovičku sem přivedl a nikdo jiný!

Pudil byl ostatně přítomností paní Potocké tak rozehřát a rozajařen, že přes tu chvíli na všecku nedůvěru, na všecku žehravost a na všecky nelibé city zapomínal s hovorným, veselým a vlídným společníkem se stýkal. Dokonce když farář vyprávěl poslu, co dámy k štěku dohnalo, již ani na to nevzdechl, že by mezi nim, pěterem Čackým a mladou vdovičkou jaká nerovnalost byla: vždyť měli všichni dohromady jednoho nepřítele, a na toho se teď celou silou své duše rozhorlili.

"Že jsem já tam nebyl!" poznamenával zhusta, pozdvihuje sníta ten štět. "Ale vždyť já tam půjdu! Já se tomu hejtmanovi a jeho pochopům podívám do očí! Vždyť já tam půjdu!"

"Za to jsem vše také chtěla prosit," ozvala se na ním paní Mína, vykročivši potichu ze světnice.

Pudil, co povídal, myslil scela dopravdy, avšak nebylo mu příliš vítáno, že jej vdovička takovým spůsobem v úmyslu jeho potvrzuje. A ještě méně snad shodovali se s ní farář: byloli už dříve potřebí, Pudila od Bukové a od Prusů vzdalovati aby svou prudkostí s některým do pětky se nedostal a snad celou osadu do neštěstí nepřivedl: jakž teprvé nyní! A paní Mína, místo aby jej zdržovala, ještě mu pravila: "Jděte" — a pravila mu to zrovna v takovém okamžiku, když měl největší chuť Prusům žebra lámati!

"Je mně na tom velice záleženo," pokračovala, nevyhýbajíc se již jeho pohledu ale patříc naň tak upjatě a s tak přísnou vážností, že musil mrkati a opět i opět oči skloniti, "je mně na tom velice záleženo, abyste—ovšem ještě dnes — do Bukové šel. Cestou můžete se stavět v Habrové, upokojit pana faráře Svobodu, že jsme se slečnou Pavlínou sem bez úrazu došly, že jsme tu v bezpečném místě a pod dobrou ochranou."

"Pod ochranou pana Čackého — toť se rozumí!" ozval se v Pudilovi zase ďábel žárlivosti. "Mně velmi jednoduše poroučí, abych odešel—proč? Aby zde zůstala v užší přátelské společnosti!"

Vdovička dobře znamenala, že po jeho tváři jakýs neblahý blesk přeletěl, však nedala se tím nic mýliti a mluvila týmže spůsobem dále.

"Hlavní a nejdůležitější věc jest, aby v Habrově i v Bukově co nejvíce lidí zvědělo, že meškáte tam — a nikde jinde... Kdy by vám přicházelo za těžko, tuto moji žádost vyplnit, bylo by mně to s velkým politováním: i nezbývalo by mně nic jiného, než abych odtud sama zase odešla."

"Myslím," reptal v duchu Pudil, "že by v lesích pro nás oba bylo místa dost!" Ale nahlas ani nedut.

"Konečně," dokládala vdovička, "musím i za to prosit, abyste do lesů — a sice ani do myslivny — dříve se nevracel, pokud bychom my nuceny byly, tady se ukrývat. Jestliže by přání moje s vaší vůlí se neshodovalo, neobtěžujte si, bez obalu mně to řeci."

"O prosím," ohražoval se Pudil velmi živě proti takovému domnění. Zachovám se ve všem všudy, jak mi uložíte."

"Děkuju vám," řekla s chladnou úklonou Mína, načež se obrátila k Čackému: "A nyní musím ještě pana faráře prosit za slyšení."

KAPITOLA XLIII.

Slunko bylo hned po bouři zase se vysvítilo, paprsky jeho pozbyvše palčivosti osvěcovaly vůkol nejsvěžejší zeleň, les oddychoval silným vonným vzduchem, pták, kde který byl, snad každý se nyní rozštěbetal: slovem, radost bylo díti v této lesní tišině.

Mína pozvala Čackého, aby usedli před hájovnou na místě, kde louka končila a les začínal; stolice, které jim hajná podala, byly málo uměle i málo pohodlné, ale tady se na nich dobře sedělo.

"K mým starým druhům," jala se mladá paní mluviti, "přirostl nový jsem vám velikými díky zavázána, pane faráři, že jste mne neoslyšel, že jste se mi obtížnou službou propůjčil, když jsem v trapné úzkosti nevěděla, co počít. To, věřte, nikdy nezapomenu!"

Kněz podotknul: "Nechme toho. Raději mně vysvětlete —"

"Jsem vám dlužna vysvětlení — jsem vám jmenovitě dlužna odpověď na otázku: proč jsem slečnu Tichou do lesů s sebou brala, jakkoliv mi bylo povědomo, že jsou myšlenky její zoufalé ... Abyste tomu a všemu ostatnímu porozuměl, musím vám aspoň ve vší stručnosti vypravovat, o čem jsem včera touto dobou ještě sama nic netušila. Jest to příběh ze života mé i vaší přítelkyně, která chudák nyní tam v chudobné jizbičce hlavu svou složila a se staví, jako by dřímala, jakkoliv je spánek daleko od jejích očí. Však přece dobře, že se tak stihla."

Čacký s nepokojem pohledl na okna světničky. Tanulo mu na myšli, jak se Mína prvé lahvičky zděsila — bylolíž náhodou, slečnu tak docela o samotě nechávati?..

Však nevytrhl svou společnici řádným slovem z ona pokračovala: "Vám snad bylo dříve už ze života jejího více povědomo nežli mně. Když jsem ob lax přicházela, vídala jsem ji jednou za rok nebo za dvě léta; pohlížela jsem na ni jako na bytost vyššího druhu, a bylo mně velice milo, když si mne vůbec povšimla. Mezi tím jsem odrostla i stala se usedlou občankou; slečna Tichá sem opět zavítala, a já nabyla přesvědčení, že jest ještě mnohem dokonalejším stvořením, nežli si jaké jsem ji po ta doba pokládala, že jest netoliko při svém slavném jmeně prosta všeliké vypínavosti a pýchy, že jest netoliko vlídná a laskavá nýbrž i velmi přítulná. Čím dále tím častěji jsme bývaly pohromadě; ona mne nazývala krásným jmenem přítelkyně, jako by se to samo sebou rozumělo; já je přijímala ovšem s radostí, ne proto, že bych se za hodnou jeho byla pokládala — což jsem já proti ní? — ale proto, že mi bylo od ní zvláštním vyznamenáním. Ačkoliv jsme takto za posledních let mohou hodinu společně strávily, přece jsem já slečnu Tichou jinak neznala, než jak se mi právě tady jevila. Jáť se ve velikém světě vůbec a v divadelním světě zvláště málo znám; také mně nepřipadlo, abych snad z pouhé zvědavosti na její živobytí se vyptávala, na to jsem před ní měla vždy přílišnou úctu. A ona sama nikdy o tom nezačínala — nejspíš proto, že je příliš veliká umělkyně, aby třeba i jen zdání chlubnosti vzbuditi chtěla. Našly jsme také vždy v přítomné době a okolo sebe dostatek toho, o čem mluviti. A tak neměla jsem o životě, jejžto slečna na svém pravém místě a ve svém vlastním povolání vedla, jiného obrazu, nežli že je plný slávy, plný lesku a plný štěstí, jakého si lidské srdce jenom přáti může. Netajím vám, že mi ovšem připadala otázka, z jaké asi příčiny zůstává pořád svobodnou, kdežto by zajisté v každý čas mezi četnými nápadníky jen voliti potřebovala. Však rozličně jsem si to vymlouvala, a pravdě nejpodobnějším zdálo se mi to, že přec jen asi nenalezla žádného, jenž by jí byl docela hoden. Větší jistoty jsem o tom teprv předešlé noci nabyla."

Čacký při těchto slovech se zdvojenou pozorností k Míně oči pozdvihnul.

"Včera setkaly jsme se spolu zas jednou na zámku," mluvila ona. "Pokud jsme byly ve větší společnosti, nic obzvláštního jsem na ní nepozorovala, ač by k tomu byla zrovna bývala příležitost, neboť bylo patrno, že na jistého mladého pána, s nímžto se tu po prvé setkala, nejhlubší dojem učinila."

"Snad ne na —?" uklouzla bezděky Čackému otázka, které však ne dokončil.

"Na hraběte Ludvíka? Ano, právě na toho. Byl jí osiněn, jakmile ji spatřil; všecka bujnost a veselost ho opustila, byl jak opojen, jak vyměněn, cítil to nejspíš také sám a nemohl se z toho vybrati. Mne by bylo cos takového jindy velice bavilo, ale jednak není doba příliš veselá, jednak jsem byla zasvěcena v tajemství, že netoliko srdce slečny Tichá jest zadáno, nýbrž že její ženich sem za ní přijeti má, ano že již by tu dávno byl, kdy by se Prusové i sem nebyli přivalili."

"Její ženich —" podotknul potichu a zvolna Čacký —"a kdo to jest, smímli věděti?"

"Já sama neznám leč jeho křestné jmeno. Když slečna Tichá letos sem přijela, učinila mne po prvé svou důvěrnicí v tomto ohledu; smluvily jsme, že jí některé listy pod mou adresou zaslány budou. Došlo jich tímto spůsobem velmi málo, zejmena proti tomu počtu, jaký slečna očekávala: vinu toho přičítaly jsme ovšem nepřátelské poštce. Jeden důležitý list přece došel a ten právě ten, v němžto ženich ohlašoval, že sem co nevidět pospíší, aby ruku slečniny od rodičův jejich přijal. Dala mi to paní čísti; sloh jeho, abych pravdu řekla, se mi pranic nelíbil, což jsem však zaprosto stajila, shledávajíc v tom jen nový důkaz staré pravdy, že totiž milostné listy pečny jen pro jedny oči a pro žádné jiné se nehodí. Vjec svůjs jsem už s onoho listu o vzájemném poměru milujících nic nebyla; ženich byl podepsán pouze jmenem Gustav. A jenom tolik jsem o něm až do včerejška věděla. Nedoufala a nehledala jsem hned tak více zvěděti, včera nejméně. Potřebu měla jsem brzy o tom pánovi dosleckmosti podrobnějšího zpráv, které se mi ještě méně líbily nežli sloh jeho lístku."

Pozornost Čackého tímto slovem pozornou byla povzbuzena.

"Vybrali jsme sobě se slečnou Tichou na noc společnou ložnici," vyprávěla Mína dále. "Když jsme se tam samotny octly, vzezření její, prvé tak poklidné a tak samivavé, pojednou bylo plno trapného nepokoje. Domnívala jsem se, že snad přec jen chování hraběte Ludvíka jest toto původem; ale když jsem se jí samé přímo tázala, ona k mému nemalému překvapení jmenovala nikoliv hraběte, nýbrž Rosa."

"Pana Světova?" řekl Čacký udiven.

"Pana Světova, který s námi před tím u stolu seděl a s kterým se slečna na pohled velmi nenuceně a příjemně bavila. A přec jí sem tento pán nejvýš nevhod přišel."

"Znala jej tedy již odjinud?"

"Tak jest—ačkoliv se sama nepamatuje, kde vlastně jej viděla po prvé. Z vypravování jejího jsem pochopila, kterak to možná. Její umělecká pouť vedla ji z jednoho velikého města do druhého, a všude ji obletovaly celé roje mužských. Jedni byli okouzleni jejím uměním, druzí její krásou, třetí její povahou, ještě jiní vším tím dohromadu. Byli mezi nimi umělcové, znalcové umění, milovníci umění, mladí a staří nadšenci tak dobře jako mladí a staří zřeštěnci, lidé vážní, vážení a znamenití tak dobře jako dobrodruzi a hejskové. Jedni ji upřímně ctili, poněvadž ji opravdu oceniti uměli, druzí se jí kořili, poněvadž to právě bylo modou; a zajisté nebylo pořídku takových, v jichžto prsou rozněcovala oheň skutečné lásky. V divadle, na ulici, doma, ve společnostech, do kterých, ustavičně zvaná byla, hleděli se ti různí ctitelé k ní dostati; od mnohých dovídala se ústně, kterak ji zbožňují, mnozí vyznávali se z toho v listech, kterých jí denně síla docházela, jiní posílali verše a zase jiní kytice i mnohem dražší dary. Tak se kolem ní v každém městě rychle utvořil jakýsi dvůr postrého rytířstva, který každým takořka vystoupením jejím na divadle vzrůstal. Všichni vyhledávali její přízně, ale ovšem ne přízně jednoho druhu a stejného stanně. Lidé vášniví, lidé pošetilí a zbrklí, lidé drzí a podlí se k ní drali stejně neli více než lidé ryzí a ušlechtilí. Snadno sobě představiti, že za takových poměrů ve všelikém živobytí, jejím bylo málo pokiidu. Já jsem k tomu nedospěla a zajisté nikdy nedospěju, abych v takovémto věčném nepokoji, hlaholu a šumu spatřovala obzvláštní půvab života, však jsou tušim poyahy, kterým jest to jedině pravý živel. Rybě voda, ptákovi vzduch — neníli pravda, pane faráři?"

Čacký v tu chvíli žádné otázky neočekával; sledovalť v mysli své věrně obraz, jejžto Mína kreslila, ale při tom oddával se i svým vlastním úvahám. A co náhoda nechtěla: úvahy jeho se celkem shodovaly s úsudkem Albínina otce, jak mu jej byl Pudil ondy naznačoval. I kdy by to Čacký tehdy byl neslyšel, bylo by se mu nyní se docela podobným spůsobem namanulo: 'Co je po vší světské slávě, když omlavována umělkyně putuje od východu k západu a od severu k jihu i nemá nikde pevného bodu, nemá vlastního krbu, nemá ani toho hnízdečka, do kterého se vlaštovice co rok s roztouženým srdcem navrací!..

(Pokračování.)

Učenci se neshodují

o původu rematismu, jeti dědičný, však nesvratné svědectví dokazuje, že nachylnost k nemoci té zapouzí spolehlivý lék, Hostetterova hořká. Některé léky proti nemoci té jsou nebezpečné, jiné nečinné, nejlepší však a nejbezpečnější jest hořká. Tento velmi hodnotný nápoj dlužno hned v počátcích lékati, jestli se má zevrubně vyhojiti. Kdož ví, jak velkou a nehnásou bolest přináší. Proč by tedy tento velký a tento nebezpečný nedug měl se ponechávati aby se zmáhal netoliv? K prvním známkám, když jicí, dávno vzácný a velice oblíbený lék se nabízí. Zároveň dlužno upozornit rematismem trpící, aby se chránili vystavovati se nečasu.

Všeobecným souhlasem.

Ayerovy Cathartické Pilulky jsou nejlepší pošťovnost pro rodinou potřeba. Jsou výrobkem dlouhého, pracného a zdárného chemického zkoumání a že od lékařů a všech národů se užívají, dokazuje, že jsou nejlepší a nejčistější vější lék pořídujíci, jaký věda sestaviti dovede. Jsouce čistě rostlinné, jsou i zcela neškodné. S vnitřní cenou a hojící mocí nemohou se žádné s nimy měřiti a každý kdo je zná, užívá je když třeba. Udržují soustavu v plném pořádku a celé životní ústroji v zdravé čilosti. Mírně, účinně a vydatně prospějí hlavně zažívacímu ústroji, jehož nepořídky jistě vyléčí, když v čas užívány. Jsou nejlepším a nejjistějším lékem pro dítky a slabé lidi, když mírný a přec vydatný lék jest žádoucný. Na prodej ve všech lékárnách.

Sev. německý Lloyd

Pravidelní přímá

PAROPLAVBA

mezi

Bremen a New Yorkem

přes **Southampton**

po následujících dnech, dle zvláštních pořadí parníků a jim tomuto v tom pořadí:

"Hermann" "Bremen"
"Lessing" "Frankfurt"
"Weser" "Hannover"
"Mosel" "Hansa"
"Donau" "Berlin"
"Werra" "Rhein"
"Ems" "Strasburg"
"Main" "Hohenzollern"
"Hohenstaufen"

Expediční dnové jsou ustanoveni:

Z Bremen
každou sobotu
ze Southampton
každé úterý
z New Yorku
každou sobotu
ze starého dok Vermon street

POŠTU SPOJENÝCH STÁTŮ.

Pamatujte tedy jasně stav: ze v Southampton aby cestovatelé do Anglie a Francouzska vystoupiti mohli.

Ceny převozní:

z Bremen do New Yorku:
I Kajuta: horní salon $100.00
" dolní salon $75.00
Mezipalubí $30.00

z New Yorku do Bremen, Londýna, Havru a Southampton:
I Kajuta: horní salon $100.00 zlatem.
" dolní salon $75.00 "
Mezipalubí do Bremen a Havru ..... 40.00 v papírech.
Do Londýna a zpátky, když se obojí cesta najednou zaplatí:
I Kajuta: horní salon $105.00
" dolní salon $112.50 "
Mezipalubí 50.00

Vše se stravou, Dítky od 1 do 10 roků polovici.

Po těchto lodích dopravují se pasaží do všech částí střední Evropy, po nejlepším "per Bremerbahnhof", a přijímají se na všech postaveních v Sousedství.

Strana přeplavě do **Bremen, Hamburg, Antverp, Amsterdamu, Rotterdamu, Southampton, Hall a Londýna,** obraťte se na

OELRICHS & Comp.
NO. 2 BOWLING GREEN, New York
Jednatelé v Omaha,
Henry Pundt,
August Weiss.
Caldwell Hamilton & Co.
Jednatelé pro Chicago:
CLAUSSENIUS & CO.
čís. 2, již. Clark ulice.
Jednatelé pro Cleveland:
Henry Lewis & V. Snaidr

AMERICAN MARBLE WORKS.

ANDREWS, BARNES & Co.

prodávají domácí i importovaný mramor, pomníky, náhrobky atd.

Všechno práci postaví a za ní ručí. — Nebojíme se soutěže domácí ani cizí.
Pisarna i dílna naproti panu Steklovi v

CRETE, - - NEB.

Přímý a pravidelný přeplav
Z Bremen do Ameriky aneb naopak.

KAREŠ & STOTZKÝ,

29 Bahnhofstrasse, Bremen, Evropa.

Pro celé císařství rakouské jediní splnomocněnci bremské paroplavební společnosti.
Přepravují cestující po chvalně známých poštovních parnících
"SEVERONĚMECKÉHO LLOYDU"
za ceny nejlevnější. — Přeplavné v mezipalubí s celým stravováním obnáší:
$28 papírů pro osobu přes 10 roků starou. **$15** pro dítka od 1 roku. $2.50 kojenci.
Zpáteční přeplavné lístky vystavují v ceně snížené pan
Franta Brodsky, 26 Avenue C v New Yorku.
Severoněmecký Lloyd jest největší společnost paroplavební v Německu, an čítá 27 velkých železných parolodí, po nichž se 113,712 osob do konce roku 1876 šťastně přeplavilo. — Žádné odůvodněné stesky se proti nim posud neozvaly; staví li je kdos, činí to buď z navodu našich nepřátel, aneb k vůli své ziskuchtivosti. — Jednatelové v státu Nebraska jsou:
v Omaha, pan JAN ROSICKY, MAJITEL "POKROKU ZÁPADU"
v Crete, pan J. JINDRA,
kteří přijímají peněžní částky za přeplavní lístky, jakož i k další zvlášť do Čech, Moravy atd.
Kdo by povolával za sebou do Ameriky své přátele aneb známe, nechť nám sdělí jejich adresu; my spravíme je ochotně o vším k cestě potřebném a postaráme se o spravnou jejich přepravu. — Dopisy na nás buďtež adresovány:

Kareš & Stotzký
Bahnhofstrasse 29, Bremen, Europe.

IA MAN

WHO IS UNACQUAINTED WITH THE GEOGRAPHY OF THIS COUNTRY, WILL SEE BY EXAMINING THIS MAP, THAT THE

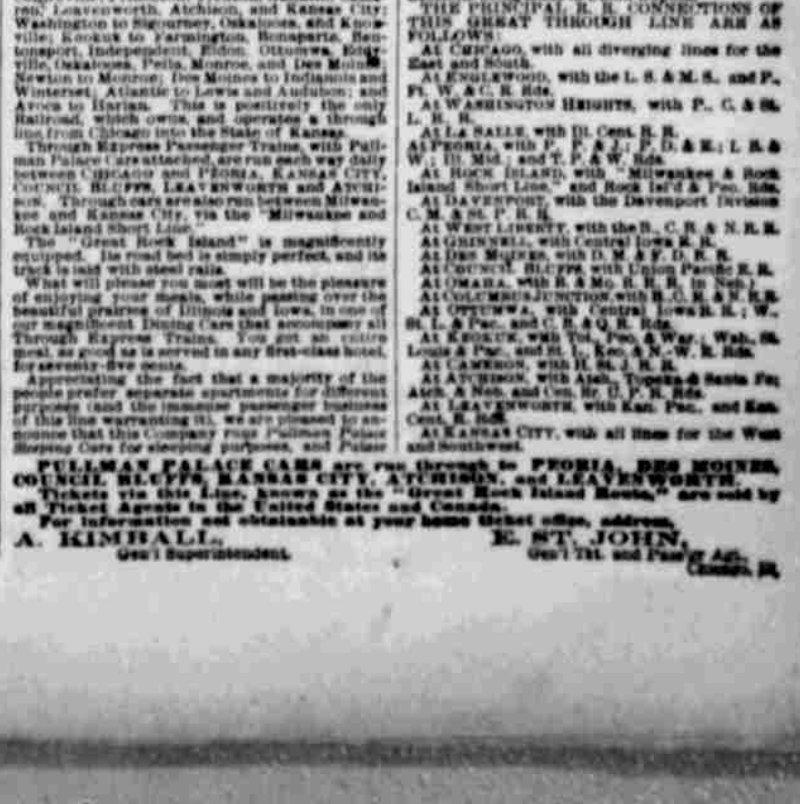

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R.

IS THE GREAT CONNECTING LINK BETWEEN THE EAST & THE WEST!

Its main line runs from Chicago to Council Bluffs, passing through Joliet, Ottawa, La Salle, Geneseo, Moline, Rock Island, Davenport, West Liberty, Iowa City, Marengo, Brooklyn, Grinnell, Des Moines (the capital of Iowa), Stuart, Atlantic, and Avoca; with branches from Bureau Junction to Peoria; Wilton Junction to Muscatine, Washington, Fairfield, Eldon, Belknap, Centreville, Princeton, Trenton, Gallatin, Cameron, Leavenworth, Atchison, and Kansas City; Washington to Sigourney, Oskaloosa, and Knoxville; Keokuk to Farmington, Bonaparte, Bentonsport, Independence, Eldon, Ottumwa, Eddyville, Oskaloosa, Pella, Monroe, and Des Moines; Newton to Monroe; Des Moines to Indianola and Winterset; Atlantic to Lewis and Audubon; and Avoca to Harlan. This is positively the only Railroad, which owns, and operates a through line from Chicago into the State of Kansas.

Through Express Passenger Trains, with Pullman Palace Cars attached, are run each way daily between CHICAGO and PEORIA, KANSAS CITY, COUNCIL BLUFFS, LEAVENWORTH and ATCHISON. Through cars are also run between Milwaukee and Kansas City, via the "Milwaukee and Rock Island Short Line."

The "Great Rock Island" is magnificently equipped. Its road bed is simply perfect, and its track is laid with steel rails.

What will please you most will be the pleasure of enjoying your meals, while passing over the beautiful prairies of Illinois and Iowa, in one of our magnificent Dining Cars that accompany all Through Express Trains. You get an entire meal, as good as is served in any first-class hotel, for seventy-five cents.

Appreciating the fact that a majority of the people prefer separate apartments for different purposes (and the immense passenger business of this line warranting it), we are pleased to announce that this Company runs Pullman Palace Sleeping Cars for sleeping purposes, and Palace Dining Cars for eating purposes only. One other great feature of our Palace Cars is a SMOKING SALOON where you can enjoy your "Havana" at all hours of the day.

Magnificent Iron Bridges span the Mississippi and Missouri rivers at all points crossed by this line, and transfers are avoided at Council Bluffs, Kansas City, Leavenworth, and Atchison, connections being made in Union Depots.

THE PRINCIPAL R. R. CONNECTIONS OF THIS GREAT THROUGH LINE ARE AS FOLLOWS:

At CHICAGO, with all diverging lines for the East and South.
At ENGLEWOOD, with the I. S. & M. S. and P., Ft. W. & C. R. Rds.
At WASHINGTON HEIGHTS, with P., C. & St. L. R. R.
At LA SALLE, with Ill. Cent. R. R.
At PEORIA, with P., P. & J.; P. D. & E.; I. B. & W.; Ill. Mid.; and T. P. & W. Rds.
At ROCK ISLAND, with "Milwaukee & Rock Island Short Line," and Rock Isl'd & Pac. Rds.
At DAVENPORT, with the Davenport Division C. M. & St. P. R. R.
At WEST LIBERTY, with the B., C. R. & N. R. R.
At GRINNELL, with Central Iowa R. R.
At DES MOINES, with D. M. & F. D. R. R.
At COUNCIL BLUFFS, with Union Pacific R. R.
At OMAHA, with B. & Mo. R. R. R. in Neb.;
At COLUMBUS JUNCTION, with B. C. R. & N. R. R.
At OTTUMWA, with Central Iowa R. R.; W., St. L. & Pac., and C. B. & Q. R. Rds.
At KEOKUK, with Tol., Peo. & War.; Wab., St. Louis & Pac., and St. L., Kan. C. & N.-W. R. Rds.
At CAMERON, with H. St. J. R. R.
At ATCHISON, with Atch., Topeka & Santa Fe; Atch. & Neb., and Cen. Br. U. P. R. Rds.
At LEAVENWORTH, with Kan. Pac., and Kan. Cent. R. Rds.
At KANSAS CITY, with all lines for the West and Southwest.

PULLMAN PALACE CARS are run through to PEORIA, DES MOINES, COUNCIL BLUFFS, KANSAS CITY, ATCHISON, and LEAVENWORTH.

Tickets via this Line, known as the "Great Rock Island Route," are sold by all Ticket Agents in the United States and Canada.

For information not obtainable at your home Ticket office, address,

A. KIMBALL, Gen'l Superintendent. E. ST. JOHN, Gen'l Ticket and Pass'r Agt., Chicago, Ill.